

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 30.06.2023).
2. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 02.06.2016 р. № 1402-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text> (дата звернення: 30.06.2023).
3. Цивільний процесуальний кодекс України: Закон України від 18.03.2004 р. № 1618-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#Text> (дата звернення: 30.06.2023).

КРИМІНАЛІСТИЧНІ ЗНАННЯ ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН У РОЗСЛІДУВАННІ ВІЙСЬКОВИХ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ В УКРАЇНІ

Яремчук В. О.

*кандидат юридичних наук, доцент, асистент кафедри криміналістики,
Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого*

Військові дії на території України призвели до необхідності розслідування кримінальних правопорушень, які донедавна не вчинялися в Україні. Це колобораціонізм, розкрадання гуманітарної допомоги, військові злочини – порушення законів та звичаїв війни та ін. Це потребує розроблення нових методик їх розслідування.

Варто відмітити, що у світі сьогодні відбувається багато військових конфліктів. А отже, правоохоронні органи цих країн здійснюють розслідування військових злочинів.

Що стосується розслідування кримінальних правопорушень в умовах війни в Україні, то європейські країни – Литва, Польща, Словаччина, Естонія, Німеччина, Швеція, Латвія, Норвегія та Франція допомагають українським правоохоронцям у розслідуванні [1]. Міністри юстиції G7 - Великої Британії, Канади, Франції, Німеччини, Італії, Японії та Сполучених Штатів, а також Європейського Союзу будуть співпрацювати з Україною для притягнення до відповідальності тих, хто вчинив жорстокі кримінальні правопорушення під час війни на території України [2].

Також в Україні за рік побудовано елементи системи розслідування воєнних кримінальних правопорушень. А саме створено спеціалізовані підрозділи в Службі безпеки, Державному бюро розслідувань, Національній поліції. Окрім того, діють спеціалізовані підрозділи в прокуратурі, а саме – у центральному апараті, дев'яти обласних підрозділах: всього 200 прокурорів [3].

Отже, різноманіття вчинених кримінальних правопорушень в Україні. починаючи з 2014 року потребує створення методик їх розслідування. Для розслідування військових кримінальних правопорушень в Україні необхідне застосування криміналістичних знань, сформованих у країнах Європи.

ЛІТЕРАТУРА

- 1.Десять європейських країн розпочали свої розслідування військових злочинів армії РФ проти України. URL: <https://suspilne.media/221584-desat-evropejskih-krain-vedut-vlasni-rozsliduvanna-sodo-vijskovih-zlociniv-rf-v-ukraini/>
- 2.Міністри юстиції G7 підтвердили підтримку розслідування воєнних злочинів URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-world/3732744-ministri-usticii-g7-pidtvrdili-pidtrimku-rozsliduvanna-voennih-zlociniv-rosian-v-ukraini.html>
- 3.Пік розслідування воєнних злочинів URL: <https://justtalk.com.ua/post/rik-rozsliduvannya-voennih-zlociniv-intervyu-z-yuriem-belousovim-nachalnikom-departamentu-vijni-ogp-tekstova-versiya>

ІСТОРИЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ

НЕОСТАЛІНСЬКА СУТНІСТЬ ПУТІНСЬКОГО КОНЦЕПТУ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

Стародубець Г. М.

*доктор історичних наук, професор,
професор кафедри всесвітньої історії*

Житомирського державного університету імені Івана Франка

Стаття Путіна «Про історичну єдність росіян і українців» стала своєрідним узагальнюючим документом, в якому висвітлено офіційну концепцію побудови відносин РФ з Україною. Путінський історичний наратив за своєю суттю є неоімперським, неосталінським, який просуває сталінську / радянську версію проскрибованої української історії, позбавленої суб'єктності.

Мета нашого дослідження – проаналізувати суть сталінської політики історичної пам'яті як прелюдії появи путінської концепції історії України. Предметом вивчення є «Доповідна записка про стан ідеологічної роботи у партійній організації Львівської області», датована 1947 р.

У другій половині 1940-х років з ініціативи ідеологів більшовицької партії розпочалася ревізія історичного минулого неросійських народів, які входили до складу СРСР з тим, «щоб підтвердити їх підрядний статус «молодших братів» росіян» [3, с. 156]. Генератором ідеологічних нападок на українських істориків у 1947 році виступив новопризначений перший секретар КП(б)У Л. Каганович. Головна мета «хрестового походу» проти провідних вчених істориків полягала у тому, щоб «викрити причини буржуазно-націоналістичних викривлень у їхніх найновіших працях» [5, с. 27]. У контексті сказаного, нещадній критиці піддавалася концепція історичного розвитку України М. Грушевського, а учні «школи Грушевського» виступали об'єктом звинувачень «у фальсифікації етногенезу росіян та взаємовідносин Північної та Південної Русі ще до монгольсько-татарської навали» [1, с. 29].

Упродовж 1947 року у всіх інститутах Академії наук УРСР та обласних науково-освітніх установах відбулися партійні збори, на яких обговорювалися «політичні помилки» українських істориків та проводилася роз'яснювальна робота з приводу